

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ПРОХОРОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF PROKHOROV v. UKRAINE)**

(Заява № 43138/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 листопада 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

28/02/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, визначених пунктом 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Прохоров проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. MARUSTE),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. JAEGER), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 6 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 43138/04), поданою проти України до Європейського суду з прав людини (далі – Суд) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Володимиром Олексійовичем Прохоровим (далі – заявник) 2 березня 2004 року.

2. У Суді заявника представляв п. В. Бичковський з міста Міусинська. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим, п. Юрієм Зайцевим, та пані Іриною Шевчук, керівником Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини.

3. 8 листопада 2005 року Суд прийняв рішення направити скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції щодо невиконання рішень, винесених на користь заявника, на комунікацію Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1942 році та проживає в місті Красний Луч Луганської області.

5. Факти, подані сторонами, можуть бути викладені таким чином.

6. 3 грудня 1999 року та 6 лютого 2002 року Краснолуцький міський суд Луганської області присудив стягнути на користь заявника заборгованість із заробітної плати та інших виплат з колишнього роботодавця заявника, ДВАТ «Краснолуцька автобаза» ДХК «Донбасантрацит», у сумі 1380,34 грн¹ та 397,35 грн² відповідно. Ці рішення набрали законної сили, і виконавчі листи були передані на виконання до відділу державної виконавчої служби Краснолуцького міського управління юстиції.

7. 1 листопада 2004 року заявник отримав заборгованість, належну йому за рішенням суду від 3 грудня 1999 року, та 14 лютого 2005 року - за рішенням суду від 6 лютого 2002 року.

8. 14 лютого 2005 року виконавча служба роз'яснила заявникові, що затримки у виконанні рішень, винесених на його користь, були спричинені процедурою реорганізації боржника, знаходженням його активів у податковій заставі та дією Закону України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна».

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «Сокур проти України» (№ 29439/02, пункти 17-22, від 26 квітня 2005 року).

ПРАВО

10. Заявник скаржився на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення від 3 грудня 1999 року та 6 лютого 2002 року. При цьому він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, в яких зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах

1. 269,21 євро.

2. 89,61 євро.

суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

11. Уряд надав зауваження, проти яких заявник заперечив, стосовно статусу жертви, подібні до тих, які Суд уже відхилив у низці справ, що стосувались невиконання судових рішень, винесених проти державних підприємств (див., серед багатьох інших, справу «Ромашов проти України», № 67534/01, пункти 23-27, рішення від 27 липня 2004 року). Суд не вбачає причин для винесення іншого висновку в цій справі і тому відхиляє ці зауваження.

12. Суд дійшов висновку, що скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції піднімають питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає вивчення справи по суті. Він не знаходить підстав вважати скарги неприйнятними. Тому Суд має оголосити їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

13. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

14. Заявник не погодився.

15. Суд зазначає, що рішення суду від 3 грудня 1999 року не виконувалось протягом чотирьох років та одинадцяти місяців, а рішення від 6 лютого 2002 року - протягом трьох років та двох тижнів.

16. Суд нагадує, що він уже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у низці подібних справ (див., наприклад, справу «Сокур проти України», згадану вище, пункти 36-37, та справу «Шаренок проти України», № 35087/02, пункти 37-38, рішення від 22 лютого 2005 року).

17. Дослідивши всі подані матеріали, Суд вважає, що Уряд не висунув жодного факту або аргументу, що може переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно у цій справі є порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

18. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода, судові витрати

20. Заявник вимагав виплатити йому 13 847,46 грн (2145 євро) як справедливую сатисфакцію.

21. Уряд не надав жодного заперечення стосовно виплати зазначеної вище суми у випадку констатації Судом порушення.

22. З огляду на обставини справи та на зауваження, надані сторонами, Суд присуджує заявникові 2145 євро (дві тисячі сто сорок п'ять євро) справедливої сатисфакції.

B. Пеня

23. Суд вважає, що пеня має нараховуватися за граничною позичковою ставкою Європейського центрального банку (the marginal lending rate of the European Central Bank), до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 2145 євро (дві тисячі сто сорок п'ять євро) справедливої сатисфакції, які повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом

на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може підлягати стягненню із зазначеної суми;

(b) у випадку невиклати чи несвоечасної виплати державою-відповідачем належної заявникам суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 30 листопада 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудіа ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова